

6. Освітні технології: Навч.-метод. посіб. /О.М.Пехота, А.З.Кіктенко та ін. – К.: А.С.К., 2004. – 256 с.
7. Паламарчук В., Рудаківська С. Від творчої особистості до нових технологій навчання / В. Паламарчук, С. Рудаківська //Рідна школа. – 1998. - №2. – С.52-62.
8. Федотова Н. Цікаві задачі з природничим змістом / Н. Федотова //Початкова школа. – 2000. – № 6. – С. 8-10.
9. Формирование эстетической культуры младших школьников: Из опыта работы /Сост. Н.С. Витковская, А.Б. Щербо, Д.Н. Джола. – К.: Рад. школа, 1980. – 196 с.
10. Шамова Т.И. Активизация учения школьников / Т.И. Шамова. – М.: Просвещение, 1989. – 134с.

Денисенко В.В.

*ПУТИ ИСПОЛЬЗОВАНИЯ СОВРЕМЕННЫХ ТЕХНОЛОГИЙ ФОРМИРОВАНИЯ
ТВОРЧЕСКОЙ ЛИЧНОСТИ В ПЕДАГОГИЧЕСКОМ ПРОЦЕССЕ НАЧАЛЬНОЙ ШКОЛЫ*

Статья посвящена проблеме использования современных технологий формирования творческой личности школьника и обосновываются эффективные виды педагогического взаимодействия в начальной школе.

Ключевые слова: технологии творческого формирования личности.

Denysenko V.V.

*FORMING A CREATIVE PERSONALITY IN THE PEDAGOGICAL PROCESS PRIMARY
SCHOOL*

The article deals with the use of modern technologies forming a creative child's personality and justify effective kinds of pedagogical interaction in elementary school.

Key words: creative technology identity formation.

УДК 371.315.6: 372.4

Ковшар О.В.

***ЗДІЙСНЕННЯ ОРГАНІЗАЦІЇ ПЕРЕДШКІЛЬНОЇ ОСВІТИ
НА ЗАСАДАХ ДИТИНОЦЕНТРИЗМУ***

В статті автор пояснює необхідність принципу дитиноцентризму та його важливість в гуманістичному підході в процесі розвитку особистості та в організації навчально-виховного процесу в неперервній освіті. Заслужує уваги наданий історичний аналіз розвитку дитиноцентричного підходу та його цінність в сучасній освіті.

Ключові слова : принцип дитиноцентризму, передшкільна освіта, неперервна освіта, гуманістичний підхід, самоцінність дитинства, нове виховання, педоцентризм.

Початок ХХІ століття характеризують як епоху глобалізації, як постіндустріальне, інформаційне, технократичне суспільство.

Стратегію розвитку освіти в Україні визначають такі актуальні виклики сучасності: зміни демографічної ситуації в країні та світі, які визначають структуру споживачів освіти та їх вимоги; зростання значущості освіти в усіх сферах суспільного життя (перед людиною гостріше постає проблема сенсу буття, ціннісних орієнтирів), розвитку в підростаючого покоління здатності оцінювати свої вчинки, результати діяльності за гуманістичним, особисто-орієнтованим критерієм.

Пріоритет особистісної орієнтації освіти у політиці держави зобов'язує розглядати дитину центром, активним суб'єктом власного життя, здатного вплинути на його зміст, темп і форми вияву. Це зумовлює організацію освітнього процесу в дошкільній початковій та зв'язуючому ланцюжку – передшкільній освіті за принципом дитиноцентризму. А. Богуш зазначала, що підвалини майбутнього в державі започатковують наймолодші її громадяни –

діти дошкільного віку, ці гнучкі пагінці, зростання яких залежить від якості змістового наповнення, що їм пропонують насамперед сім'я і дошкільний навчальний заклад [1, с.20–21].

Таким чином, сучасна система національної дошкільної освіти потребує відповідних управлінських, науково-методичних і організаційних рішень, і насамперед свого реформування на засадах дитиноцентризму.

Наша мета – проаналізувати наукові погляди на дитину та дитинство і з'ясувати роль дитиноцентричного підходу в організації дошкільної та передшкільної освіти.

З прийняттям Державної національної програми "Освіта" (Україна ХХІ століття) у 1993 році, вперше в науковий і практичний обіг були введені поняття "дошкільна освіта" як вихідна ланка "неперервної освіти" і "Базовий компонент дошкільної освіти" як її державний стандарт. У 2001 році Закон України "Про дошкільну освіту" визнав дошкільну освіту "обов'язковою первинною складовою частиною системи неперервної освіти в Україні". Законом України "Про внесення змін до законодавчих актів з питань загальної середньої та дошкільної освіти щодо організації навчально-виховного процесу" у 2010 році було введено обов'язкове здобуття дошкільної освіти дітьми 5 років та визначено передшкільну освіту пріоритетним напрямом розвитку дошкільної та початкової ланок освіти. Сьогодні передшкільна освіта є самостійною системою, обов'язковою складовою неперервної освіти в Україні, яка має гармонійно поєднувати сімейне та суспільне виховання. Виокремлюються три доміанти цього процесу: здійснення його в контексті особистісно-орієнтованої парадигми, спрямованість на виконання державних стандартів і забезпечення наступності між ланками системи освіти, у тому числі між дошкільною, передшкільною та шкільною її складовими.

Дошкільний навчальний заклад є найпершим суспільним середовищем для дитини. Його завдання – забезпечити гармонійний розвиток особистості дитини, зберегти й зміцнити її фізичне і психічне здоров'я, виховати ціннісне ставлення до природного й соціального довкілля, до самої себе, сформувати механізми соціальної адаптації та творчого втілення в умовах життя серед незнайомих дітей і дорослих. Визначаючи стратегію здійснення організації передшкільної освіти дітей дошкільного віку, необхідно мати на увазі ту особливу роль, яку відіграє дитинство в загальному процесі формування особистості. Цей період є сензитивним для розвитку всіх психічних функцій, становлення особистості, формування характеру, отже, визначальним у розвитку особистісного потенціалу людини. І тут на першому плані постає принцип дитиноцентризму, але не в сенсі уваги до дитини як такої, до дитини абстрактної, узагальненої, а до конкретної дитини з її сутнісними характеристиками. Це важливо на всіх етапах освітньої діяльності.

Дослідження проблем, пов'язаних з дитиною та дитинством як окремими суспільними категоріями завжди були і є актуальними. Проблеми дитини і дитинства досліджують фахівці різних галузей: соціологи, медики, психологи, політики, педагоги, учасники громадських та релігійних організацій тощо. Адже дослідження дитинства є достатньо широкими, багатовекторними. Вони утворюють великий міждисциплінарний сегмент, що включає різні теоретичні напрями, концепції, моделі, зв'язки, пов'язані з дослідженням дитинства. Крім того, дослідження дитинства мають свою динаміку, виростають з певних суспільних і культурних контекстів, утворюючи дедалі більше науково-пошукових напрямів.

Тут можливі два методологічних підходи – структурний аналіз, який дає змогу охопити значне дослідницьке поле з окресленої проблематики та методологічний підхід, який полягає в зосередженні уваги на аналізі досліджень з проблеми дитинства в динамічному аналізі розвитку.

Перший підхід притаманний фундаментальним дослідженням з проблеми дитини та дитинства таких зарубіжних учених, як М. дю Буа-Реймон, Г. Шинкер, Г. Крюгер, Б. Сліверський [4] та ін. їхні праці є своєрідним дискурсом проблем дитини й дитинства протягом розвитку людської цивілізації. З цих праць можна дізнатись про теоретичні й

методологічні контексти досліджень дитинства й дитиноцентризму (пайдоцентризму, педоцентризму).

Соціологи, соціальні педагоги (Ф. Арієс [2], К. Арнольд, І. Венкен, І. Зіннекер) більше використовують другий підхід – аналіз суспільних контекстів дитинства. Йдеться передусім не стільки про структуру досліджень, скільки про їх розвиток. Зокрема, з яких джерел, суспільних і культурних змін випливають дослідження дитинства, яким соціальним замовленням відповідають, як сприймаються, яку роль виконують, які суспільні сили ініціюють, підтримують та легітимізують ці дослідження.

Еволюційний підхід є найбільш типовим для досліджень з проблем дитинства. Він виходить з певного типу мислення про дитину та її суспільну роль. Інтердисциплінарні переходи, притаманні суміжним гуманітарним наукам, спричиняють появу нових акцентованих суспільством парадигм, що включають певні теорії, категорії, поняття, закономірності, появу яких можна зауважити як через наукову революцію, так і через їх еволюцію у результаті суспільно-економічних і культурно-освітніх змін. Надзвичайно важливе значення для цих досліджень мають суспільна й виховна практика. Дитина й дитинство, з одного боку, перебувають у центрі уваги суспільства, а з іншого – в новітній історії з'являються події, що створюють відповідний клімат для виділення досліджень з проблем дитини й дитинства в окремий науковий напрям.

Зацікавлення дитиною та дитинством у науковому світі має свою тривалу історію. Однак тільки реформаторський рух "нового виховання", що виник на зламі XIX та XX ст., увиразнив весь потенціал внутрішніх сил дитини. На думку відомого шведського педагога Е. Кей, дитина у XX ст. мала була врятувати світ, звільнити людство від воєн, насильства та збудувати рай на землі. Ключем до цього міфічного світу повинна була стати наука. Цілий ряд видатних учених (педагоги, психологи, лікарі) активно працювали в лабораторіях Бельгії, Швейцарії, Франції, Німеччини над тим, щоб за допомогою наукових методів виховати дитину, вільну від будь-яких людських слабостей. Дитина опинилася в центрі інтересів суспільства. Її проблеми почали активно обговорюватися. Завдяки "новому вихованню" дитина стала "сонцем, навколо якого оберталися різні об'єкти та інституції, дитина стала дорогоцінною яскравою зіркою, якою дорослі опікувалися і про яку дбали" [2]. Видатний педагог XX ст. Януш Корчак про цей період сказав так: "...раптом тієї дитини зробилося багато". Науковці досить часто називають початок XX ст. "коперниківським переворотом у педагогіці". Увагу вчених, батьків, педагогів привертало передусім такі проблеми, як розвиток дитини, її мислення і творчість. Власне, на початку XX ст. народилася і розквітла нова якість удосконалення дитини з боку дорослого суспільства. Нове виховання відкривало дитину, обґрунтовувало необхідність її розвитку, шукало психологічних ключів до пізнання людини та засобів її керування. Дитина набула рис людяності, отримавши право бути тим, ким є, право на повагу до себе. Вона перестала бути людською вартістю, на яку звертали увагу тільки в майбутньому, дорослому житті. Дитинство не було вже тільки періодом, який передував дорослості.

Рух "нового виховання", як і ряд видатних педагогів міжвоєнної доби, (Януш Корчак, Марія Монтессорі, Овідій Декролі, Селестен Френе, Елен Кей, Софія Русова, Станіслав Шацький та ін.), зробили все можливе для того, щоб світ дорослих не тільки сприйняв дитину, а й шанував і цінував її з усіма сильними та слабкими сторонами. Дитина мала отримати гідність, повагу та права. Ставши центром сімейного і суспільного життя, вона повинна була не лише освітлювати буденність щоденного життя, а й давати надію на створення кращого світу через дитину, навколо дитини.

Перші дослідження дитинства досить часто базувалися на наївному сентизмі. Прості засоби діагностики, вимірювання розвитку мислення та мови мали відкрити таємні закономірності розвитку дитини. Більша увага акцентувалася на значенні біологічних та психологічних чинників у розвитку дитини. Цей розвиток набув більшого динамізму та еластичності. У зазначений період досить поширеною була віра в те, що завдяки

відповідним методам розвиток дитини можна скерувати в таке русло, яке дозволить людині у майбутньому позбутися своїх слабкостей.

Педагогічна течія "нового виховання" за своїм змістом була досить розмаїтою. Тут співіснували різні виховні ідеології, концепції, системи. Подекуди недооцінювалося значення суспільних чинників, деформувалася роль духовної сфери та релігійного виховання дітей. З одного боку, виховання стало більш прагматичним та методичним, а з другого – можна було спостерігати своєрідний романтизм, коли бажане видавалося за дійсне, не знаходило наукового обґрунтування й не підтверджувалося педагогічною практикою.

Нове виховання відкривало дитину й дитинство. Дитина стала зіркою в суспільній свідомості, але недостатньо уваги приділялося сім'ї, матері, вчителю. Педагогіцизм не лише цінував, а й переоцінював можливості та значення дитини, вибудовував не-обґрунтовані міфи. Економічна криза 30-х років ХХ ст. та Друга світова війна розвіяли ці міфи. У другій половині ХХ ст. проблеми дитинства й дитини знову опинилися в центрі уваги суспільства та революцій 60-х років.

Сучасні європейські програми, заходи Ради Європи, ЮНЕСКО, які скеровані на суспільну політику стосовно дитини й дитинства, акцентують увагу на протилежних вікових межах дитинства. Особлива увага зосереджується на періоді, пов'язаному з народженням дитини та першими місяцями її життя, а також на пізньому дитинстві на межі переходу до дорослості (у цьому випадку дитинство трактується як соціальний статус осіб, залежних від сім'ї). Обидва ці періоди дитинства привертають увагу сучасних дослідників. Перший з них пов'язаний із європейськими програмами позитивного батьківства, натомість інший відображає найактуальніші риси сучасного дитинства. У ньому простежується автономія дітей, їх проекти і плани на майбутнє, формується власний світогляд.

Сучасність потребує змінити взаємовідносини педагога та дитини. Педагог не має бути "над дитиною". Він має стати поруч із ним, допомагаючи кожній дитині сконструювати й реалізувати оптимальний шлях пізнання та розвитку на основі індивідуальної сутності, тим більше, що час об'єктивно вимагає зміни ролі й місця педагога в освітньому процесі. З огляду на низку причин, насамперед на наявність нових інформаційних технологій, педагог перестає бути єдиним і головним джерелом знань для вихованця. Він має стати його партнером у навчанні й розвитку.

Навчальна діяльність і анатомо-фізіологічні особливості розвитку дитини знаходяться в тісному взаємозв'язку та взаємозалежності. Навчання дитини потребує відповідного розвитку організму, водночас, і навчальна діяльність залежно від її змісту та організації позитивно або негативно впливає на подальший фізичний і психічний розвиток дитини і стан її здоров'я.

У старшому дошкільному віці продовжується інтенсивне дозрівання організму дитини. Поряд із загальним ростом відбувається анатомічне формування й розвиток тканин і органів. Важливе значення має окостеніння скелета, збільшення маси м'язів, розвиток органів дихання та кровообігу.

Поруч з інтенсивним фізичним розвитком у старших дошкільників спостерігається й інтенсивний психічний розвиток. Посилюється регулююча роль кори великих півкуль. Збільшується швидкість утворення умовних рефлексів, особливо інтенсивно розвивається друга сигнальна система, відбувається швидкий ріст нервових клітин та їх паростків. Розвивається й структура великих півкуль головного мозку. Дані досліджень показують, що до п'яти років маса головного мозку порівняно з його масою у новонародженої дитини збільшується втричі і до семи років становить 1250-1300 г. Важливо пам'ятати, що для того, щоб цей процес відбувався ефективно, до кори великих півкуль головного мозку має безперервно надходити потік нервових імпульсів від різних рецепторів: органів слуху, зору, смаку тощо. Зважаючи на сказане, першорядного значення у навчанні дошкільників набувають питання науково обґрунтованої організації сенсорних процесів, а також розвитку сприймання як цілеспрямованої діяльності.

Процес психічного розвитку в період дошкільного дитинства відбувається не тільки за участю подразників першої сигнальної системи, тобто під час безпосередньої дії предметів на органи чуттів, а й на основі другої сигнальної системи, тобто мови, словесних смислових подразнень. Тому в цей період швидко вдосконалюється інтелект. У дошкільному віці дитина може розв'язувати завдання трьома способами: наочно-дійовим, наочно-образним і за допомогою логічного міркування. Дошкільне дитинство – вік панування мимовільної уваги та пам'яті. Дитина уважна до того, що являє для неї безпосередній інтерес і збуджує емоції. Вона запам'ятовує те, що приваблює її увагу. Це треба мати на увазі педагогам при організації навчання дошкільників. У психології розрізняють короткотривалу і довготривалу пам'ять, що відрізняються за фізіологічними механізмами. Якщо короткотривала пам'ять є результатом руху нервових імпульсів у замкнених ланцюгах нейронів, то процес утворення довготривалої пам'яті підпорядкований загальним закономірностям біологічного синтезу речовин. Тому в дошкільному віці, коли синтетичні потенції організму є надзвичайно великими, процеси запам'ятовування характеризуються значною швидкістю та міцністю.

Когнітивний розвиток дитини спирається на її мовленнєвий розвиток. Слово фіксує сенсорні еталони, організує процеси мислення, забезпечує можливість логічних міркувань [3, с.44].

У дошкільному віці відбувається й становлення особистості дитини, починають формуватись її емоційно-вольова сфера, сфера інтересів, мотиви поведінки тощо.

Провідною діяльністю дошкільника є гра, поряд з якою суттєву роль в психічному розвитку дитини відіграють продуктивні види діяльності – конструювання, малювання, аплікація, ліплення, а також навчання. Останнє повинно викликати в дитині позитивні емоції. Нервові процеси кори головного мозку в дошкільному віці тісно пов'язані з підкорковими центрами емоцій, які, забарвлюючи процес засвоєння знань і норм поведінки, стають важливим фактором формування особистості. Крім того, навчання повинно бути організовано з урахуванням того, що нервовій системі дошкільника притаманні такі властивості, як легка збудливість, нестійкість і втомлюваність. Тому найвагомим фактором повноцінного розвитку дитини-дошкільника є раціональна організація режиму. Правильне чергування різних видів діяльності протягом дня, своєчасне харчування, достатня тривалість сну, відсутність перевантажень, як фізичних, емоційних, так і розумових – запорука фізичного, духовного та психічного здоров'я особистості.

У молодшому шкільному віці продовжуються процеси окостеніння скелета, ріст і розвиток усіх систем організму. У цьому віці відбуваються суттєві зміни в усіх органах та тканинах тіла. Зростання сили й рухливості нервових процесів пов'язано з морфофункціональним дозріванням кори великих півкуль головного мозку. Оскільки явище взаємної індукції і пов'язана з ним концентрація процесів збудження й гальмування в цьому віці дещо посилюється, створюються передумови для цілеспрямованої діяльності. Діти вже здатні зосереджувати увагу протягом 15-20 хвилин, тому фізіологічно обґрунтованими є 30-35-хвилинні уроки.

Розвиток психіки молодших школярів відбувається, головним чином, на основі провідної діяльності цього віку – учіння. Включаючись до навчальної роботи, діти поступово підкоряються її вимогам, а виконання цих вимог передбачає появу нових якостей психіки, що були відсутні в дошкільників. Довільність, внутрішній план дії та рефлексія – основні новоутворення дитини молодшого шкільного віку. Завдяки цим якостям психіка молодшого школяра досягає рівня розвитку, що необхідний для подальшого навчання в середній школі. Непідготовленість деяких молодших школярів до середньої школи частіше за все пов'язана з несформованістю цих загальних якостей особистості, що негативно впливають на розвиток особистості, формування навчальної діяльності, перебігу всіх пізнавальних процесів та ін. [2]. Тому саме на формування довільності, внутрішнього плану дії та рефлексії повинна бути спрямована увага вчителів під час розв'язання завдання цілісного розвитку особистості молодшого школяра.

На думку О. Савченко, тільки дитиноцентричний підхід, який ставить у центр повноцінність проживання дитиною кожного вікового етапу створює передумови для цілісного розвитку особистості дитини [1, с.21]. Аналіз психолого-педагогічної літератури з теми дослідження дозволив сформулювати основні принципи дитиноцентризму, на які потрібно спиратись під час його реалізації в організації передшкільної освіти. До них відносяться:

- визнання самоцінності дошкільного та молодшого шкільного віку як найважливіших періодів розвитку особистості;
- організація навчання в межах специфічних для старших дошкільників та молодших школярів видів діяльності;
- використання методів і форм навчання, що відповідають своєрідності розвитку дитини старшого дошкільного та молодшого шкільного віку.

Таким чином, у дитиноцентричному підході вихідною одиницею в організації передшкільної освіти виступає специфіка дошкільного та молодшого шкільного віку, що узятя в загальному контексті онтогенезу особистості та є головним завданням діяльності дошкільних навчальних закладів.

Такий принцип – це єдиний шлях формування людиноцентричного, гуманного, демократичного й ефективного сучасного суспільства, єдиний шлях до щастя кожної людини. Власне, вихователь разом із батьками має допомогти дитині самопізнати й саморозвинути себе, і тоді, ставши дорослою, людина найбільш повно самореалізується, забезпечивши власний успіх, бо займатиметься улюбленою справою й робитиме її професійно.

ЛІТЕРАТУРА:

1. Богуш А.М. Вектор наступності Державних стандартів дошкільної та початкової освіти / А.М. Богуш. / Дошкільне виховання – 2012. – № 7 – С. 20–21.
2. Кобли Дж. Определение понятия качества в образовании: Доклад ЮНИСЕФ / Дж. Кобли, М. Уитт и др. : – Нью-Йорк, 2000. – 125 с.
2. Леонова С. М. Якість освіти в контексті вимог сучасності /С.М. Леонова // Біологія – № 6 - (342) лютий 2012 – С.44.
3. M. du Bois-Reymond, H. Sünker, H.-H. Krüger. Childhood Research, the Politics of Childhood and Children's Lives in Europe: An Introduction. W. : Childhood in Europe. – New-York, Washington: Peter Lang, 2001.

Ковшарь Е.В.

ОСУЩЕСТВЛЕНИЕ ОРГАНИЗАЦИИ ПРЕДШКОЛЬНОГО ОБРАЗОВАНИЯ НА ОСНОВЕ ДЕТОНОЦЕНТРИЗМА

В статье автор объясняет необходимость принципа детоцентризма и его важность в гуманитарном подходе в процессе развития личности и в организации учебно-воспитательного процесса в непрерывном образовании. Заслуживает внимания представленный исторический анализ развития детоцентричного подхода и его ценность в современном образовании.

Ключевые слова: принцип детоцентризма, предшкольное образование, непрерывное образование, гуманитарный подход, самоценность детства, новое воспитание, педоцентризм.

Kovshar E. V.

IMPLEMENTATION OF PRE-PRIMARY EDUCATION ORGANIZATION BASED DETONOTSENTRIZMA

In this article the author explains the need detotsentrizma principle and its importance in the humanitarian approach in the development of the individual and the organization of the

educational process in continuous education. Noteworthy historical analysis presented detonotsentrichnogo development approach and its value in modern education.

Key words: detotsentrizma principle, pre-school education, continuing education, humanitarian approach, the intrinsic value of childhood, a new education, pedotsentrizm.

УДК 373.3.036:78

Крюкова О.В.

РОЗВИТОК ТВОРЧОЇ УЯВИ ДІТЕЙ ЗАСОБАМИ МУЗИКИ В УМОВАХ НАСТУПНОСТІ ДОШКІЛЬНОЇ ТА ПОЧАТКОВОЇ ОСВІТИ

У статті проаналізовано процес розвитку творчої уяви дітей дошкільного і молодшого шкільного віку засобами музичного мистецтва. У якості основного критерію розвитку творчої уяви дітей визначено характер сприймання дітьми жанрових ознак музичних творів, який спрямовує усвідомлення дітьми соціальної, значущості мистецтва.

Ключові слова: творча уява, діти, музичний образ, сприймання музики, емоційність, асоціації, художня діяльність.

У змісті особистісно-орієнтованої освіти пріоритетним напрямом виховання особистості традиційно вважається художньо-естетичний. Цілком зрозумілими вимогами його реалізації в освітній простір є досить тривалий час впровадження основних завдань художньо-естетичного виховання особистості. Адже, не зважаючи на складність залучення у виховну сферу мистецької складової, яка презентує форму суспільної свідомості у її філогенезі й має відносну самостійність існування, художньо-естетичне виховання спрямовується насамперед до особистості дитини, й обумовлює процес піднесення особистості до загальнолюдських цінностей мистецтва. Розвиток творчої уяви дітей, у цьому зв'язку, як провідного чинника сприймання мистецтва, об'єктивно обумовлений впровадженням принципу наступності дошкільної та початкової освіти, а музичне мистецтво, яке з дитячої колисанки супроводжує дитину у світ складного соціального оточення, є природним середовищем, що спонукає до організації дітей.

Психолого-педагогічні дослідження аналізують принцип наступності дошкільної та початкової освіти у якості складової тих методологічних засад освіти, які забезпечують її цілісність [1, с.3]. Досвід вітчизняної освіти значною мірою збагатився науково-методичними здобутками вивчення процесів наступності дошкільної і початкової освіти, провідні ідеї яких були презентовані на Всеукраїнській науково-практичній конференції "Реалізація принципу наступності дошкільної та початкових ланок у контексті суб'єктивної парадигми освіти", що відбулася 17-18 травня 2007 року. На засадах гуманізації навчально-виховного процесу українськими вченими (А.Богущ, О.Богініч, Г.Беленька, Н.Гавриш та іншими) висвітлюються проблеми підготовки студентів до впровадження принципу наступності дошкільної та початкової освіти у навчальний процес, аналізуються соціально-психологічні, духовні, моральні аспекти виховання особисті дитини, а також розвиток інтелектуально-мовленнєвих й художньо-естетичних здібностей дітей дошкільного та молодшого шкільного віку.

У контексті музичного виховання дітей впровадження принципу наступності дошкільної та початкової освіти досліджується, як в системі конкретизації педагогічних умов спрямованих до розвитку музичного мислення дошкільників і молодших школярів [2, с.373-377], так і на рівні загальної проблеми впровадження принципу наступності процес виховання дошкільників і молодших школярів [3, с.382-386] У цьому зв'язку, наступність музичного виховання розкривається з позицій світоглядної функції музичного мистецтва, що обумовлює змістовне навантаження художніх образів, які мають для дітей дошкільного та молодшого шкільного віку життєве значення й відповідають їхнім особистісним